

Zborul

Poeziikrl

Era noapte
și ca doi străini
fugeam,
să prindem un
avion.
Plecam liberi,
în aceeași direcție,
pe același rând,
doi întârziați
și un pilot
râzând.
Ai răsuflat ușurată,
și te-ai așezat
iar eu cu bagajul
cu drag,
te-am ajutat.
Apoi
a decolat
avionul nostru
și teama citindu-mi-o
de mâinile m-ai luat.
Eram printre nori,
iar tu
de mine te țineai.
Și am vorbit..
Am povestit..
Rânduri am scris
și vise se nășteau
din noi.
Și am văzut
oceane nesfârșite
și munți,
ce castele de nisip
ne păreau.
Toate-n urmă
au rămas..
Apoi deodată,
fără ca centura
să apuc să o pun,
avionul
a aterizat.
Tu mi-ai zâmbit
și mâna mi-ai

lăsat-o.
Trebuia să fugi
spre un alt
zbor,
ce spre fericire
te va duce.
Te-am privit
cu părul fluturând,
cum peste umeri
nu privești.
Palma mea
încă pulsa
cu a ta,
când pe scări
stângaci
coboram.
Și ai dispărut..
Iar eu aștept încă,
bagajele-mi
rătăcite,
și apoi,
poate,
avionul tău,
pe cerul depărtat,
cu dor
îl voi privi.